

[Finansministeren]

Så vil jeg gerne vende mig til de ændringsforslag, som er stillet af partierne, og her er det jo naturligt at knytte nogle bemærkninger til socialdemokratiets ændringsforslag. Ikke til dem alle sammen, men til to af de største ændringsforslag.

Der er først forslaget om på indtægtssiden at foretage en forhøjelse af aktieselskabsskatten fra 40 pct. til 44 pct., en forhøjelse, som efter forslagsstillernes mening vil indbringe ca. 1 mia kr. Når regeringen har taget meget klar afstand fra det ændringsforslag, er det, fordi vi mener, at det i den nuværende erhvervsmæssige, beskæftigelsesmæssige situation klart ville være et forkert signal at give. Der er brug for, at de midler, som nu kommer frem i vores erhvervsliv, reserveres til erhvervsmæssige nyinvesteringer. Der er i øvrigt også brug for, at vores banksystem er i stand til at afskrive de dubiøse fordringer og de mere usikre ting, som har hobet sig op gennem de sidste mange års økonomiske krise. Det er sådan set en finansiering af en nødvendig saneringsproces, som vi heldigvis har opnået takket være pengeinstitutternes forøgede indtjening. Det gør det muligt for dem at konsolidere sig, hvad der i høj grad er brug for, fordi deres normale driftsresultater sandelig ikke er særlig imponerende. Det gør det også muligt for dem at opbygge deres reserver, og det gør det muligt for dem at være med til på et solidere grundlag at finansiere den udbygning af vores produktionsapparat, der er brug for. Derfor må regeringen stemme nej og afvise den tankegang, der ligger bag selve forslaget.

Så vil jeg gerne vende mig til det forslag, socialdemokratiet har stillet om såkaldt genopretning. Socialdemokratiet stiller et ændringsforslag på 1 mia kr. og skriver i bemærkningerne til dette ændringsforslag, at denne ene milliard kroner skal dække en gennemførelse af de forslag til social genopretning, som man stillede allerede i december måned, og som altså kom frem til afstemning i december måned.

Det forslag forstår jeg overhovedet ikke, for konkrete forslag, socialdemokratiet har fremsat vedrørende det, der kaldes social genopretning, koster som rigtigt påpeget af hr. Gammelgaard i hans indlæg langt mere end 1 mia kr.

Vi kan tage afskaffelse af karensdagen. Det viser sig nu, at karensdagen for den of-

fentlige sektor medfører en besparelse på alene 800 mill. kr. De 400 mill. kr. skyldes karensdagen som sådan; det var det, den ville have givet ved uændret sygefravær. Men hertil kommer andre 400 mill. kr., som er resultatet af et stærkt fald i sygefraværet. Det vil sige, at bortfald af karensdagen alene for den offentlige sektor ville koste 800 mill. kr.

Så kan hr. Camre måske sige: nå ja, men for statens vedkommende kan det da kun være et mindre beløb. Men dér skylder jeg at oplyse, at vi har den forpligtelse over for amter og kommuner at refundere over en forhøjelse af bloktilskuddene, såfremt der gennemføres lovændringer eller cirkulæreændringer, som klart påfører dem en merudgift. Derfor vil staten, såfremt man ophæver karensdagen, være nødt til at forhøje bloktilskuddene til amter og kommuner med et beløb, der giver dem fuld kompensation, og derfor vil alene forslaget om afskaffelse af karensdagen koste 800 mill. kr.

Dertil kommer, at staten også bliver nødt til at refundere virkningerne af dette skridt over for en anden gruppe i vores samfund, nemlig over for de private virksomheder, for det var som bekendt på baggrund af karensdagens indførelse, at regeringen i efteråret 1982 fik tilslutning fra et flertal her i folketinget til at forøge arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedsforsikringssystemet. Gennem de ændrede regler, vi dengang indførte, inddrog vi den forventede besparelse i de private virksomheder som følge af karensdagens indførelse. Hvis vi nu ophæver karensdagen, kan virksomhederne med fuld ret sige, at de har krav på 1½ mia kr. Det er nemlig det, der er karensdagsvirkningen for virksomhedernes lønomkostninger. I så fald måtte vi foretage ændringer i vores arbejdsløshedsforsikringssystem, der førte reglerne tilbage. Derfor kan hr. Camre lægge yderligere 1½ mia kr. oven på de 800 mill. kr. Det er altså 2,3 mia kr., det ville koste alene at ophæve karensdagen.

Så kommer vi til reguleringen af syge- og arbejdsløshedsdagpenge samt efterløn, hvor socialdemokratiet jo selv har stillet forslag om, at man foretog en 5 pct.s regulering pr. 1. april 1984. Nu holder jeg mig til den moderate udgave og regner ikke på, hvad der ville være sket, hvis man ville have foretaget en total opretning, eller hvad der ville ske, hvis man også skulle regulere 1. oktober